

Diósgyőr

A Bükk rengetegének szélén élt valamikor egy vadász, akit Diós Pálnak hívtak. Kicsiny házának udvarán állt egy terebélyes diófa, amely annyit termett, hogy a dióért cserébe mindent be tudtak szerezni, amire csak szüksége volt a kis családnak.

Történt egyszer, hogy egy szép nyári délutánon a családjával együtt éppen a diófa árnyékában hűsöltek, amikor Pál sóhajtott egyet:

- Óh, miért nem adtál nekem soha kincseket istenem!

- Oh, te ember! Miket beszélsz? Hová tetted az eszedet? – szólt rá az ábrándozó férjére a felesége.

- Lásd csak, anyjuk! Milyen termékeny, milyen szép ez a vidék! De mi haszna, ha nem lakja senki. Nincs, aki szántson, vessen, arasson. Szőlő teremhetne a hegyoldalban, a sziklás tetőn vár emelkedhetne! A víz mellett malom állhatna. Mennyi mindent lehetne tenni, ha kincsünk lenne...

Aztán fölállt, s elindult befelé az erdőbe. Ott bolyongott a sűrűségben, s egyre a kincsen gondolkodott. Addig-addig, míg elálmosodott, s elnyomta az álom.

Álmában egy ősz embert látott, aki azt mondta neki: Kérésed meghallgatásra talált. Menj fiam, és üljél Nagyvárad kapujában harmadnapig!

Ahogy fölébredt Pál, elbúcsúzott a családjától, föltarisznyált, s elindult Várad felé. Ment és ment, szinte éjjel-nappal egyre csak vándorolt, míg aztán jó néhány nap múltán Váradra ért. Ahogy az álom megjövendölte, leült a város kapujában.

Az első napon, szürkületkor üres tarisznyával leste a jó szerencsét, s akkor harsány hangot hallott:

- Mit kérsz egy napra? – a hangot hallva megmerevedett. Hiszen ez az ősz ember hangja, aki őt ide küldte, s álmában kincseket ígért neki!

Aki szólott, egy kis ember volt, s Pál gazdának hat polturát ígért!

Közben sokan odagyűltek a városkapu előtti térségre: asszonyok, leányok, legények, öregek, hogy elszegődjenek napszámra a szőlőbe, rétre, oda, ahová kell. Pál csak nézte. Szégyent és csalódást érzett. Hol van itt az ígért kincs?

Másnap megint rászólt a kis ember:

- Hát kend, fiam, miért van itt? Pál csak ennyit felelt erre:

- Engedelmet, uram! Várákozom, várok valakit.

Hej, pedig nehogy várt, dehogy várt. Bezzeg most szidta magát, s bánta már szörnyen, hogy hebehurgyán idáig, ilyen messzire gyalogolt. Hogyan is hihetett egy álomnak!

- De ha már itt vagyok, - sóhajtotta – mindegy, bevárom a harmadik napot is. Lesz, ami lesz...

No bezzeg a harmadik napon a kis ember lehordta szörnyen, ilyen-amolyan korhely csavargónak nevezte.

- Már megkövetem uram, nem vagyok én afféle senkiházi! Megkövetem! Egy bolond álom miatt van az egész, azért vagyok itt!

Aztán Diós Pál elbeszélte az álmát. A kis embernek nevében a könnye is folyt, amikor meghallgatta:

- Hát te aztán okos egy ember vagy, barátom! De senkinek se áruld el, mekkora nagy az eszed! Ha teljesülne az álom, akkor én herceg is lehetnék talán, s enyém lenne Dárius kincse. Hiszen én háromszor is álmodtam, hogy valahol fönn, ahol nagy hegyek vannak, s rengeteg erdő. Bükknek mondják. No, ott nagy kincs van. S induljak el, de egyedül induljak... Él ott valami vadász, Diós Pál a neve. Az ő házacskájának az udvarán áll egy vén diófa. Hát azt a fát ki kell vágni, s a tövében három kád arany van. No de apám se hallotta hírét sem a Bükknek, sem Diós Pálnak. No hát földi, kell-e neked az a kincs? neked adom mindet, csak menj el oda!

Így tréfálkozott a kis ember. Pál meg alighogy meghallotta, már indult is egyenesen haza. Alighogy hazaért, máris neki kezdett a fa kivágásának. Egymás után omlottak a földre a hatalmas fa ágai. Majd elkezdett ásni. Már egy ölnyi mélyre jutott, de nem talált semmit. Még egy ásónyomot haladt, amikor valamin koppant a szerszám. Megtalálta az első kádat, arannyal tele. Aztán a másodikat, s a harmadikat. Éppen úgy, ahogyan megálmodta. Aztán mesterembereket fogadott, s a közeli sziklás dombra fölépítette a várát, amelyet Diósgyőrnek neveztek el, Diós Pálról. Az elhagyott vidék benépesült, a mezőn búzát érlelt a nap, a hegyoldalban szőlő termett, a patak vize vígan forgatta a malom kerekét.

(Dr. Csorba Csaba készülő könyvéből)